gèmoi…

g’ài sèmpro vargót che camina
dré ‘i mè paši,
sqoàsi tacà ‘i calcàgni,
come ‘n calzét a sbrindolon
tirà dré a strózech,
e pò ‘l se scònde cèt
dedré ‘n cantón,
putàt che giùga, a scòndiléoro,
provàndo a córer se le gambe le me slìzega,
fermarse ‘n lònga e pò, sparìr, solièn de nòt.
E ‘l se stiróna
qoànde ‘l sol el ciùta tébi
ma ‘l fà babào, se ‘n ciél na nùgola se pòlsa,
de dent ‘n de ‘l lèt
qoànche me smòrzo la basùr
rèsto lì sol,
come che nó ‘l ghe fuš mai stà,
lasando i sògni che ‘l paréš,
sol che i fuš mèi,
scondùdi da qoél stròf
che par sia ombrìa
Giuliano

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons